

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 215

Αριθμ.

Αθήνησι τῆ 24ῃ Ἰανουαρίου 1994

Διεκπ. 78

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2565

Πρός

Τόν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικόν Λαόν.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά χάρις ὑμῖν εἴη παρὰ Θεοῦ Κυρίου Παντοκράτορος.

«Τό φῶς ἐλήλυθεν εἰς τόν κόσμον» (Ἰω. 3,19). Ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Κύριος ἡμῶν, ἐπί εἴκοσιν αἰῶνας σκορπίζει τό πλούσιον καί θερμουργόν καί ζωογόνον φῶς Του ἐπί πάντας τούς ἀνθρώπους. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως «ἠγάπησαν μᾶλλον τό σκότος ἢ τό φῶς». Ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου παραμένει τρεπτή, ὡς καί πρό τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τόν κόσμον, καί τοῦτο σημαίνει ὅτι δύναται οὗτος νά ἀρνηθῆ τό φῶς καί νά προτιμήσῃ τό σκότος. Ὁ πρῶτος, ὅστις ἐτράπη πρός τό κακόν εἶναι ὁ διάβολος, γενόμενος οὕτω «ὁ πλανῶν τήν οἰκουμένην» (Ἀποκ. 12, 8), «ὁ κοσμοκράτωρ τοῦ σκότους», κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον (Ἐφεσ. 6,12). Ὑπάρχει, λοιπόν, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία προκαλεῖ διά παντός τρόπον τήν προαίρεσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά καί οἱ μεθοδεύσεις τοῦ Σατανᾶ, εἰς τὰς ὁποίας συγκαταλέγονται καί πᾶσαι αἱ μορφαί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Εἰς τήν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἤδη ἀπό τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων, ὑπάρχουν καί τά δύο, δηλαδή ἡ ἀποστασία ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀνθρώπου πρός τήν κοινωνίαν ἀγάπης μετά τοῦ Δημιουργοῦ του. Ἐπομένως ἡ ἀποστασία δέν ὀφείλεται εἰς τήν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά εἰς τήν προαίρεσιν αὐτοῦ· εἶναι καρπός ἐλευθέρας ἐπιλογῆς. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἀπαντήσῃ ἐλευθέρως μέ τήν ἰδική του ἀγάπην εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τότε λαμβάνει τήν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, γίνεται ἰδιοκτησία Του καί δέν πλησιάζει αὐτόν πλέον ὁ Διάβολος. Ἐάν ὅμως αὐτονομηθῆ, τότε γίνεται «ἀπόδημος τῆς Αὐτοῦ χάριτος», δημιουργοῦνται ἐντός αὐτοῦ τρομακτικά ὑπαρξιακά κενά καί ὁ ἄνθρωπος γίνεται εὐάλωτος εἰς τὰς μεθοδίας τοῦ Διαβόλου. Διά τοῦτο καί εἰς τήν πλεκτάνην του ἐμπλέκονται κατά καιρούς καί παρασύρονται ὄχι μόνον ἄμαθεῖς, ἀλλά καί ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι λογίζονται ὡς κατέχοντες πᾶσαν τήν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου.

Ἡ Ἁγία Γραφή ποιεῖται διάκρισιν μεταξύ «τῆς σοφίας τῆς ἄνωθεν κατερχομένης» καί αὐτῆς, τήν ὁποίαν χαρακτηρίζει «ἐπίγειον, ψυχικήν, δαιμονιώδη» (Ἰακ. 3,15). Πρόκειται διά τήν ἀνθρωπίνην ἐκείνην σοφίαν, διανοητικῆς τάξεως, ἡ ὁποία εἶναι κεχωρισμένη ἀπό τῆς ἀγάπης καί ἔχει αὐτονομηθῆ καί ἀπολυτοποιηθῆ.

Τά γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἀποδεικνύουν τὰς καταστροφικὰς συνεπειὰς αὐτῆς τῆς αὐτονομήσεως τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καί τοῦ ἐκκοσμικευμένου πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος κατά τὰς τελευταίας δεκαετίας ἔλαβεν μεσσιανικόν χαρακτήρα καί ἔγινεν εἶδος «θρησκείας». Ἡ συντριβή αὐτοῦ τοῦ εἰδώλου ὠδήγησε τοὺς πιστοὺς του, μικροὺς καί μεγάλους, «σοφούς» καί ἐπιστήμονας, εἰς νέας ἀναζητήσεις, αἱ ὁποῖαι ὅταν ἀπορρίπτουν ἐκ τῶν προτέρων τό φῶς, κινοῦνται ἀναγκαστικῶς εἰς τό σκότος, δηλαδή εἰς τόν χῶρον τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί τῆς παραθρησκείας.

Ἡ χώρα μας ἐξελίσσεται, ὡς μή ὤφειλε, εἰς μίαν τεραστίαν ἀποκρυφιστικὴν ἀγοράν καί εἰς τοῦτο, δυστυχῶς, συμβάλλουν καί τὰ μέσα ἐνημερώσεως. Ἐξ ἄλλου, ἀπό μέρους πολλῶν ἀποκρυφιστῶν γίνεται ἡ ἀπαράδεκτος διάκρισις μεταξύ τῶν δῆθεν καλῶν καί τῶν κακῶν μορφῶν ἀποκρυφισμοῦ (π.χ. λευκή - μαύρη μαγεία κ.λπ.).

Ἀσφαλῶς καί ἡ διάκρισις αὐτή ἀποτελεῖ μεθοδίαν τοῦ Διαβόλου. Ἡ Ἁγία Γραφή καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καταδικάζουν ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ ἀποκρυφισμοῦ: προλήψεις, δεισιδαιμονίας, πάσης φύσεως μαντείας, ἀστρολογίαν, μεντιουμισμὸν, «λευκήν» καί «μαύρην» μαγείαν, νεοσατανισμὸν, ὡς καί πᾶσαν μορφὴν νεοπαγανισμοῦ, εἰς τόν ὁποῖον ἐντάσσεται καί ἡ πυροβασία.

Τό Δευτερονόμιον καταδικάζει πᾶσαν μορφὴν μαντείας καί μαγείας καί χαρακτηρίζει αὐτάς «βδέλυγμα τῷ Θεῷ» (Δευτ. 18, 12). Τόσον ἀποστρέφεται ὁ Θεός τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, ὥστε ἐπιβάλλει θάνατον διὰ λιθοβολισμοῦ εἰς τοὺς μάγους (Λευϊτ. 20,27). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐχαρακτήρισε τόν Ἑλύμαν, τόν μάγον, ὡς «πλήρη παντός δόλου καί πάσης ραδιουργίας, υἱὸν Διαβόλου καί ἐχθρόν πάσης δικαιοσύνης» (Πράξ. 13,10). Ὅμοίως καί ἡ Ἑκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀφορίζει τοὺς ἐμμένοντας ἐν τῇ πλάνῃ ταύτῃ (Κανὼν 65ος). Καί τό τέλος αὐτῶν «ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ ἐν πυρὶ καί θείῳ» (Ἀποκ. 21,8).

Ὁ πιστός, εἰς τόν ἀγῶνα αὐτοῦ ἐναντίον τῶν μεθοδεύσεων τοῦ Διαβόλου δέν μένει μόνος. "Ἐνδυναμοῦται, διὰ τοῦ Κυρίου καί ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ" (Ἐφεσ. 6,10). Ἐπειδὴ ἔχει ἐνδυθῆ τὴν «πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ» δύναται νά ἀντισταθῆ νικηφόρως «πρὸς τὰς μεθοδίας τοῦ Διαβόλου». Ἡ πάλη τοῦ Χριστιανοῦ κατά τοῦ ἀντιδίκου «οὐκ ἔστιν πάλη πρὸς αἷμα καί σάρκα ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. 6,12).

Ὁ Διάβολος ὡς «ἀνθρωποκτόνος» καί «ψεύστης καί πατήρ τοῦ ψεύδους» (Ἰω. 8,44), δέν παύει, λοιπόν, νά περιπατῆ «ὡς λέων ὠρῶμενος ζητῶν τίνα καταπίη» (Α' Πέτρ. 5,8). Ἡ Σοφία Σειράχ προειδοποιεῖ: «Τέκνον, εἰ προσέχη δουλεύειν υἱῷ Θεῷ ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν» (Σοφ. Σειρ. 2,1). Αὐτό ὁ χριστιανός δέν πρέπει νά τό λησμονῆ. Τό δαιμονικόν στοιχεῖον εἶναι μία πραγματικότης καί ὁ πιστός καλεῖται νά μείνῃ ἄγρυπνος: «Νήψατε! Γρηγορήσατε!» λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ (Α' Πέτρ. 5,7). Ὡς ἀναφέρεται εὐστόχως ὑπὸ νεωτέρου θεολόγου: «Ὁ Σατανᾶς χρησιμοποιεῖ πάντοτε τὰς αἰσθήσεις μας καί προσπαθεῖ νά γεννήσῃ πάθη διὰ νά εἰσέλθῃ καί νά γίνῃ κυρίαρχος μέσα μας. Δι' αὐτόν τόν λόγον καλεῖται ὁ χριστιανός νά ἀντικρούσῃ τόν ἀντίδικον μέ τὴν πλήρη ἐξάρτησιν καί

ὑποταγὴν εἰς τὸν Θεόν. Ἡ ζωὴ τῆς μετανοίας, τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἀσκήσεως ὀδηγεῖ τὸν χριστιανὸν εἰς τὴν ἀπάρνησιν τοῦ ἰδικοῦ του θελήματος καὶ εἰς τὴν νίοθέτησιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ εἰς τὴν ζωὴν ἐν Χριστῷ. Ὅποιος θέλει νὰ ζήσῃ, αὐτὸς πρέπει πρῶτα νὰ ἀποθάνῃ, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του ἐξ αἰτίας μου, αὐτὸς θὰ τὴν εὕρῃ, λέγει χαρακτηριστικῶς ὁ ὕριος (Ματθ. 16,25. 10,39. Μάρκ. 8,35. Λουκ. 9,24. 17,33. Ἰωαν. 12,25)» (Ἐφώδιον Ὁρθοδοξίας, σελ. 412).

Διὸ ἀδελφοί, «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφήμα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε· ἅ καὶ ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἠκούσατε καὶ εἶδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Φιλιπ. 4, 8-9).

+Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΣΕΡΑΦΕΙΜ

+Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

+Ὁ Ξάνθης καὶ Περιθωρίου ΑΝΤΩΝΙΟΣ

+Ὁ Κασσανδρείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ

+Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

+Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

+Ὁ Πειραιῶς ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

+Ὁ Περιστερίου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

+Ὁ Κεφαλληνίας ΣΠΥΡΙΔΩΝ

+Ὁ Καλαβρῦτων καὶ Αἰγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

+Ὁ Τρίκης καὶ Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ

+Ὁ Ζακύνθου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

+Ὁ Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ὁ Ἀρχιεραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δαμασκηνός Καρπαθάκης